

ഒരു പുതിയ വെളിച്ചം

മണ്ണിൽ നിന്നു മനുഷ്യനെ വാർത്ത
ദിവ്യചൈതന്യ സിദ്ധിക്കു മുമ്പിൽ

മൃകനായൊരു മാത്ര നിൽക്കട്ടേ
ദേവ! ഞാൻ തവ സന്നിധാനത്തിൽ.

ചത്തുപോയ ശതാബ്ദങ്ങൾ വീണ്ടു
കെട്ടുചിത്തതാമാർഷ സംസ്കാരം

കൃഷ്ണരോഗം മറയ്ക്കുവാൻ മാത്രം
പട്ടുകുഞ്ഞരാ വിപ്ര സംസ്കാരം

ദേവദാസികൾ തൻ നിതംബത്തിൽ
ഭാവനകൾ വിടർന്ന സംസ്കാരം

എന്റെ പെങ്ങളിൻ മാറു മറയ്ക്കാൻ
തന്റെ നീതിശാസ്ത്രത്തിൽ വിലക്കി.

അമ്പലനടത്തുണിന്റെ പിന്നിൽ
കണ്ണുനീരിൽ ക്ഷുതിർന്ന ചാരിത്ര്യം

വീണടിയുമ്പോൾ, ക്ഷേത്രബിംബങ്ങൾ
മൃകമായതു നോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ

എന്നെയാട്ടിയോടിക്കാൻ വഴിയിൽ
തറ്റുകുത്തു നിരന്ന സംസ്കാരം

ചട്ടവാറോങ്ങി നിന്നു ഗർജ്ജിച്ചുഃ
നീ ചീരന്നു സഹിക്കുവാൻ മാത്രം.

എന്റെ കണ്ണിനു മുമ്പിൽത്തെയ്യും
ചക്രവാളത്തിൻ വെള്ളിവെളിച്ചം

പാപമിറ്റു വിഴുന്നൊരു കൈയാൽ
മൃടി വയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ച സംസ്കാരം

അർബ്ബുദമെന്ന മാതിരി നാടി-
നസ്ഥി മണ്ണുകൾ കാർന്നു തിന്നുമ്പോൾ

ദേവ! പുത്തനുപനിഷത്തായി
ഭൂവഖിലം മുഴങ്ങി നിൻ ശബ്ദം.

കേട്ടു നിന്ന കുരളുകൾ തോറും
തേട്ടിവന്നൊരു ധാർമിക രോഷം

ധീരമായ് വിരിമാറുകൾ കാട്ടി
നാടു നീളെപ്പരന്നൊരു രോഷം

എന്നെ ഞാനാക്കി മാറ്റിയ രോഷം
മന്നിലാകെപ്പടർന്നൊരമർഷം

ഏറ്റു പാടിജ്ജഗത്തിനെച്ചൂണ്ടി-
ക്കാട്ടി: മാറ്റുവിൻ ചട്ടങ്ങളൊക്കെ.

താരവീഥിയിലോളമിളക്കി
താഴ്വരകളെ ഞെട്ടിച്ചുണർത്തി

നിൻ രഥചക്രമീ മലനാടിൻ
മാനിലൂട്ടന്നു പാഞ്ഞു പോയപ്പോൾ

അഗ്നിവർവത കോടികൾ പോലെ
ചുറ്റും ചിന്തിയ വെള്ളിവെളിച്ചം

ഞങ്ങൾ തന്നിരുൾ തിങ്ങിയ മന്നിൽ
നവ്യജീവിത സാരം പകർന്നു.

മണ്ണിൽ നിന്നു മനുഷ്യനെ വാർത്ത
ഭിവൃചൈതന്യ ധാരയ്ക്കു മുമ്പിൽ

സ്വാർത്ഥിയായ മനുഷ്യനെ സ്നേഹ-
മൂർത്തിയാക്കിയ സിദ്ധിക്കു മുമ്പിൽ

കേരളത്തിൻ ചരിത്രമെഴുതും
തൂവലുകളെ നിങ്ങളോടൊപ്പം

മൂകനായൊരു മാത്ര നിൽക്കട്ടെ
ലോകശാന്തി തൻ കോവിലിൻ മുന്നിൽ. ■